

Fundering över döden

Jag tänker alltmer på döden.
Inte av rädsla eller oro
utan
fastmer av fascination.
Av nyfikenhet
över det fördolda.
Över det totalt slutgiltiga
då tiden stannar
och man möter
evigheten
eller oändligheten.
Ja, kalla det vad Ni vill,
men där vårt vetande
blott inskränker sig
till en biologisk
förmultningsprocess,
ett universums mörka materia
om vad vi inget vet . . .
Ett skeende
då vår hjärna
med alla sina minnen
Vetande
Färger
Dofter
Upplevelser
Glädje och smärta
kärlek och misströstan
i detta nu,
i brist på syre
tonar bort
och försvinner
i intigheten.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Carl O Andersson med Poeter.se id #4639 innehar upphovsrätten